

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

สุขแท้ทุกข์แท้อยู่ที่ใจ

ก่อนจึงหัน

วันนี้พระมาฉันเท่าไร (๓๒ ครั้งผม) มาฉัน ๓๒ ขาดไปเท่าไร (๒๖ ครั้งผม) ขาดไป ๒๖ นี่ละแนวทางกรรมฐาน ท่านลำบากลำบาก ผู้ที่มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริงๆ แล้วลำบากมากนะ แบบหมูขึ้นเขียงแล้วอย่าไปพูดถึงเลย พวกหมูขึ้นเขียง อาหารปนปรืออเต็มท้องเต็มปาก กินแล้วนอนหลับครอกๆ ไม่สนใจถามหาทางจงกรมไม่รู้จัก ถามว่าภาวนาเป็นไหม ภาวนาอะไร อันนี้เยอะ ผู้ที่ท่านได้ธรรมมาสอนโลกนี้ ท่านได้มาแบบนี้ แบบเดนตายๆ

นั่นละการอยากเป็นคนดีต้องฝึกอย่างนี้นะ ไม่ใช่อยู่เฉยๆ ก็ดี อยู่เฉยๆ ก็ดี มันดีไม่ได้ อย่าทะนงตัวว่าเกิดมาชื่อว่าดีแล้วดีหมดนะ ดี นายสวรรค์ นายพรหม อยู่ในเรือนจำก็เต็มพวกนี้นะ ให้มันดีด้วยการประพฤติปฏิบัติตัว อย่าให้ดีตั้งแต่ชื่อแต่เสียงแต่นาม เดียวนี้มันเป็นบ้ำชื่อเสียงเรียงนามนะ ไปที่ไหนอยากได้แต่ชื่อแต่นาม ความดีมันไม่สนใจจะทำตัวให้ดี อันนี้ละกิเลสเหยียบหัวใจ เฉพาะอย่างยิ่งหัวใจพระเจ้า พระเรามันจะไม่มีธรรมในหัวใจนะ มันมีแต่บุตรแต่คูเต็มหัวใจพระเจ้า เอาผ้าเหลืองมาครอบเอาไว้

พูดให้หมดทั่วประเทศเขตแดน นับแต่วัดป่าบ้านตาดออกไป เพราะธรรมเป็นธรรมสอนโลก สอนได้ทุกแห่งทุกมุม กว้างแคบไม่ขัดข้อง มันเป็นไปอย่างนั้นละเดี๋ยวนี้จิตใจต่ำทรามมาก คนจิตใจต่ำทรามเท่าไร ยิ่งชนทุกข์เข็ญมากมาย แล้วอะไรเจริญๆ มันมีแต่เจริญด้วยบุตรด้วยคู มันไม่ได้เจริญด้วยศีลด้วยธรรมนะ อันนี้ละลำบากมากทีเดียว การจะฝึกตนให้ดีขึ้น ไม่ค่อยมีใครสนใจ แต่การปล่อยตัวไปตามบุญตามกรรม ไม่มีบาปไม่มีบุญ ไม่มีหิริโอตตตัปปะ เอาความสนุกสนานเข้าว่านี่เต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนจึงเจริญด้วยบุตรด้วยคูดังที่กล่าวมานี้ จากความประพฤติเลว ให้พากันจำเอา

การฝึกตนให้เป็นคนดีเรียกว่ายาก ถ้าฝึกได้แล้วดีนะ ฝึกได้แล้วอยู่ที่ไหนดีหมด ชุ่มเย็นอยู่ในป่าในเขาร่มไม้ชายคา อุดบังกอ้มบัง สุขหมด มันสุขอยู่ที่ใจ ไม่ได้สุขอยู่ที่วัตถุเงินทองข้าวของ อันนั้นไปเกาะเขาเฉยๆ สุขแท้ทุกข์แท้อยู่ที่ใจ กำจัดเหตุที่จะให้เกิดทุกข์คือความชั่วออกจากใจ มีแต่บ้ำเพ็ญความดีให้เข้าสู่ที่ใจแล้ว อยู่ที่ไหนเย็นหมด พูดให้มันชัดๆ เสีย เราได้ปฏิบัติตัวมาตั้งแต่ลัมลูกคลุกคลาน นั่งน้าตาร่วงอยู่บนภูเขา เคยพูดให้ท่านทั้งหลายฟังก็ครั้งแล้ว สู้กิเลสไม่ได้ กิเลสมันรุนแรง ความชั่วรุนแรง สติปัญญาเพื่อจะต้านทานกิเลสไม่มีๆ ตั้งพัวล้อมผล็อยๆ อยู่บนภูเขา ลืมเมื่อไรเรา

ถึงขนาดที่ออกอุทานในใจ นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังก็ครั้งแล้ว เพื่ออะไรเพื่อ
 อวดหรือเพื่อให้เป็นคติ นี่เราพูดเพื่อให้เป็นคตินะ เราได้สู้กิเลสนี้ ได้แพ้กิเลสอย่าง
 หลุดลุ่ยมาแล้วๆ นะ ตั้งสติพับลัมผล็อยๆ เลยสุดท้ายก็น้ำตาาร่วง โธ มิ่งเอาภูขนาดนี้
 เชียวหรือ มันอุทานอยู่ในใจ มิ่งเอาภูขนาดนี้เชียวหรือ ที่น้ำมันก็ต้องมีสิ่งที่รับกัน เอาละ
 ยังไงมึงต้องฟังวันหนึ่ง นี่เคียดแค้นให้กิเลสอยู่ในหัวใจ ที่มันมีกำลังกล้า ทำลายสติเรา
 แหกเหลวๆ ต้านทานกันตรงนั้น เอาละมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอยละ

โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปศึกษากับท่าน กลับมาลัมอีกๆ เอาอีก
 ลัมอีก ไม่หยุดไม่ถอย เอาไปเอามาที่ตั้งตัวได้ๆ เรื่อยๆ นั่งหามรุ่งหามค่ำจนกันแตก
 ท่านทั้งหลายฟังซินะ ได้ยินมีตั้งแต่หมอนแตกๆ นี่หลวงตาบัวได้นั่งแล้วกันแตก ไม่ใช่
 คุย นั่งไม่รู้ก็คืน ชัดกันจนพ่อแม่ครูจารย์มันร้องเอาไว้ มันจะเลยเถิด ท่านยกอุปกมาข้อ
 เปรียบเทียบว่า ม้าตัวไหนมันคึกมันคะนองมาก ไม่ฟังเสียงการฝึกฝนของเจ้าของแล้ว
 เขาจะฝึกอย่างหนัก ท่านว่างั้นนะ พอขึ้นไปนั่งปั๊บ พอขึ้นไปนั่ง มันจะมีแต่ธรรมละพึด
 กับท่านนะ เวลาขึ้นไปทีแรกเหมือนผ้าพับไว้ พอธรรมออกจากใจนี้ โห้ย เหมือนแซม
 เปียนนะ มันออกจากใจ

พอขึ้นไปปั๊บ ม้าตัวใดที่มันคึกมันคะนองมาก ไม่ฟังเสียงเจ้าของ เขาจะฝึกอย่าง
 หนักท่านว่า เรายังไม่ได้พูดนะ เพราะท่านรู้แล้วเราขึ้นไปต้องพูดแบบนี้ ต้องเป็นแบบนี้
 เอาจนกระทั่งมัน นั่นละคือการฝึกนี้มันอ่อนกำลังลงแล้วยอมรับการฝึกฝน การฝึก
 เขาก็ลดลงๆ จนกระทั่งมาใช้การใช้งานได้ตามคำสั่งของสารถิฝึกม้า แล้วการฝึก
 ประเภทนั้นเขาก็หยุด ท่านก็พูดเพียงเท่านั้นละ ท่านไม่ได้พูดว่าหมาตัวนี้มันฝึกยังง
 อยากรู้ให้ท่านว่า หมาตัวนี้มันฝึกยังง คือความเพียรที่ท่านสอนให้เราพันทุกซ์ แต่เวลา
 จะเอาจริงๆ ได้รึนะ พ่อแม่ครูจารย์ร้องเอาไว้ เพราะมันผาดโผนจริงๆ ทำอะไรจริงจัง
 ทุกอย่าง ขาดสะบั้นๆ แต่กิเลสก็จะเอาให้ขาดสะบั้น ตอนน้ำตาาร่วงบนภูเขา เอาละมึง
 ต้องฟัง นี่เจ็บนะ เจ็บแสบมากนะนี่ ชัดกันเลย

นี่ละการฝึกทรมานกว่าจะได้เป็นคนดี นี่ดีหรือไม่ดี ที่มานี่มาอวดท่านทั้งหลาย
 หรือ จำครอบครัวโลกธาตุนี่มาได้ ๕๗ ปีแล้วฟังซิ หลอกท่านทั้งหลายหรือ ปฏิบัติเพื่อ
 หลอกตัวเอง หรือเพื่อหลอกประชาชนหรือ เราเดินตายๆ มา นั่งกันแตกๆ ฟังซินะ
 จนพ่อแม่ครูจารย์ร้องเอาไว้ เพราะวันไหนนั่งตลอดรุ่งเอาตายเข้าสู่ๆ วันนั้นคนจนตรอก
 จนมุมอย่าว่าไงนะ มันไม่ได้โง่ตลอดเวลา เวลาจนตรอกจนมุม สติปัญญามันจะหาทาง
 ออก สุดท้ายก็ได้ ผาง กิเลสขาดสะบั้นลงไป ในระยะชั่วคราวิก้เอา ได้ความอัศจรรย์

พอขึ้นไปหาท่านที่แรกเหมือนผ้าพับไว้ พอเริ่มธรรมะนี้เหมือนแซมเปียนนะกับ
 พ่อแม่ครูจารย์มัน กำลังใจ ไม่ใช่อะไรละ อยากรู้แล้ววาทานในผลงานของตน เพื่อท่าน

แสดงแนะนำสั่งสอนแบบไหนๆ เราจะนำไปปฏิบัติ ขึ้นไปวันไหนเหมือนแชมเปียน ก็มันเป็นจริง ๆ รู้จริง ๆ นี่เวลาจนตรอกจนมุม จิตมันพืดกับกิเลสด้วยสติปัญญาที่จำขึ้นมาๆ ทุกคืน คืนไหนนั่งตลอดรุ่ง ไม่มีพลาด

นี่คือการฝึกเจ้าของ ที่ได้นำมาพูดให้ท่านทั้งหลายฟัง ไม่ได้มาพูดเฉยๆ ตัวไม่ทำ เราเดินตายมาแล้วนะมาสอนท่านทั้งหลาย พระพุทธเจ้าสลับสามหน ฟังซินะ ใจเราตัวเท่าหนูก็ไม่เคยสลับ แต่ทุกซกก็ยอมรับว่าทุกซก อัจฉรย์ในหัวใจตามภูมิของหนูก็ อัจฉรย์ จนมาเล่าให้เพื่อนทั้งหลายฟัง ตลอดเล่าถวายพ่อแม่ครูจารย์ เพื่อท่านจะได้เพิ่มเติมกำลังเข้าไปอีกนั่นละ นี่ทำมาแล้วนะ ไม่ได้ทำเล่นๆ นี่นะ มาเหยาะๆ แหยะๆ

ถ้ามาในวัดก็มาถ่อถอนถ่อถอนนี้ อ้าปากมา ถ้าไปเจอเราๆ ไม่มีหน้าอินทร์หน้าพรหม สำหรับเราแล้วพูดให้มันชัดเจน ธรรมมีอยู่ในหัวใจครอบโลกธาตุ จะไปว่าอะไร ขี้หมูขี้หมาเอาวดกำม มาแบบแบ่งๆ อย่ามานะมาวัดป่าบ้านตาด เอาจริง ๆ นะหลวงตาองค์นี้ ไหม้หน้าใครนะ มา ถามแล้ว มาอะไร ถ้าผิดเวลานะ ถ้ามาธรรมดาเราก็ไม่ว่า ตั้งแต่ ๕ โมงไปแล้ว เอาละที่นี่ เรามักจะออกตอน ๕ โมง เจ็บๆ นั้นเรามักจะออกมา ถ้ามานะเพ่นๆ ฟ่านๆ เข้ามา ถามแล้ว มาหาอะไร เอาละนะเตรียมแล้วนั้น มา ถ้าไม่เป็นการ ไปออกไป สถานที่นี้ไม่ใช่สถานที่เร่ร่อน ศีลธรรมท่านรักษาอยู่ที่นี้ละ อย่ามาเพ่นฟ่าน มาทำลายศีลธรรม ไล่เลย

บางทีรถบัสมาตั้ง ๓ คัน ๔ คัน จอดอยู่หน้าประตูวัด จะหลังไหลเข้ามานี่ พอตีเราออกไป ๔-๕ โมงยังเข้ามาอีก นี่จะมาอะไรกัน หัวหน้าเขาก็ว่า จะมาเที่ยววัดดูว่า จังนะ ใครๆ ก็อยากดูวัดดูมา มาเที่ยววัดดูดู ไม่ต้องดู ไป ออก ท่านดูอยู่แล้ว ท่านปฏิบัติของท่านอยู่แล้ว นี่ไม่มาดู มาทำลาย ผิดเวล่ำเวลามาทำไม นั้น ผู้รักษาๆ อยู่ขอบเขตเหตุผลหลักธรรม มานี้มีแต่มาทำลาย ถ่อๆ มองๆ ได้ประโยชน์อะไร ไป ไล่รถบัส ๒ คัน ๓ คัน ไล่แตกฮือเลย ไม่มีอะไร เฉย ก็ไม่มีอะไรกับโลก ช่างมันหมดแล้ว ในหัวใจ

ใครอยากตำหนิติเตียนเราว่าอะไร ก็เท่านั้น เป็นปากของเขาเอง ความคิดของเขาเอง ได้เสียของเขาเอง เราไม่ได้ เราพูดออกด้วยความเป็นธรรม ใครจะรับก็รับ ไม่รับก็ไม่รับเท่านั้น นี่ละเราพูดอย่างนั้น พูดแล้วไม่มีอารมณ์ด้วยนะ พูดให้ชัดเจน จะพูดดูพูดดำ พูดนิ่มนวลอ่อนหวานไม่มีอารมณ์ติดใจ เจ้าของไม่เป็นกังวล ว่าตีว่าชู้ ว่าผิดว่าถูก เกรงใจคนนั้นคนนี่ นี่ย่าพูดถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วอย่าพูด ถ้าว่าถูกต้องตามธรรมแล้ว เอาไปเลย นั้น ต้องอย่างนั้นซิ

ให้ท่านทั้งหลายพากันพินิจพิจารณาจะ อย่ามาปล่อยตัวเต็นๆ ด้านๆ เป็นนิสัย สันดาน ไอ้การนุ่งซิ่นนุ่งผ้ามาวัดมาวา เราเคยพูดแล้วนะ ไม่ไปบอกทางผู้ว่าราชการ

จังหวัด การแต่งเนื้อแต่งตัว ส่วนมากผู้หญิงเลวมาก ผู้หญิงใจต่ำมากทีเดียว ใจระคะ
 ตัณหา เราไม่ได้ตำหนิผู้หญิงทุกๆ ไปนะ มักเป็นอย่างนั้น เราก็มอง ไม่มีคนอื่นว่าได้ ถ้า
 ไม่ใช่ธรรมดาว่า ธรรมนี้ว่าได้ที่นั่น เพราะเป็นธรรมสอนโลก เราว่าดีพูดได้ ให้เอาไป
 พิจารณา

เรายังจะบอกผู้ว่า ให้ประกาศสอนคนบ้างนะ ไปที่ไหนก็ไม่ว่าละ แต่เข้าไปวัดไป
 วา ควรจะมีกฐินมีระเบียบสวยงาม น่าดูน่าชม สมกับผู้ไปวัดไปหาศีลหาธรรมบ้าง นี่ไป
 แบบลิงแบบค่างบ้างชะนี้ แต่งตัวล่อนจ้อนล่อนแจ้น เห็นทีเห็นท่าไปละ แต่ผู้ชายไม่
 เป็นไร เดียวนี้มีเครื่องสากล กางเกงสากลแต่งก็ไม่มีไร ผู้หญิงนี่มันไม่สากล มันทุก
 แบบเข้ามานี่ มาอวดตัวเอง อวดทำอวดที่ตัวเอง ทีใครมันก็มีอวดหาอะไร เทอ หรือ
 ผู้หญิงไม่มีที่หรือในนี้ จึงมีแต่เราคนเดียวหรือมาอวด โห้ พูดแล้วโมโห มันกำลังหิวข้าว
 เอาละให้พร

หลังจั้งหัน

(ปัญหาการภาวนาเจ้าคะ นมัสการท่านหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน กระผม
 เป็นลูกศิษย์หลวงตาทางวิทยุเสียงธรรม ขอถามปัญหาเกี่ยวกับการภาวนาดังนี้ ค่ะหนึ่ง
 ๑๕ ค่ำ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ นอนภาวนาอยู่เรื่อย ๆ จนมารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่
 กระผมได้เหาะดิ่งลงไปในเหวลึกมืดมองไม่เห็นใคร มีแต่ผมคนเดียวเลยรู้สึกกลัว จึง
 ถอนจิตขึ้นมาอยู่ในร่างเดิม ถามว่าถ้าตามจิตลงไปจนถึงก้นเหวที่สุดแล้วจะเป็น
 อันตรายไหมครับ ขอหลวงตาอยู่กับลูกหลานไปนาน ๆ นายไชยา พาราศรี)

ไม่เป็น มันจะลงไหนจิต ไม่ลง สูงสุดอยู่กับจิต อันนี้เป็นอาการของจิตมัน
 ออกไปให้เจ้าของดู อาการที่ว่าเหวลึกอะไร ๆ เป็นอาการของจิตมันแสดงออกมา ผู้เป็น
 นักภาวนาแล้วจะเป็นเครื่องสอนจิตไม่สะทกสะท้านไม่ต้องกลัว จิตไม่ตาย แต่อาการ
 ของจิตจะเป็นได้หลายแบบหลายฉบับ เป็นทุกแบบ ไม่เคยเห็น เวลาภาวนาแล้วมันจะ
 เป็นอย่างนั้น มันมีเหาะเหินเดินฟ้า ทั้ง ๆ ที่เราก็นั่งอยู่กับเสื่อกับหมอนนี้แหละมันพา
 เหาะเหินเดินฟ้า บางทีพาลงไปนรก เราก็มืดกนรก เห็นนรก แน่ะ ไม่ตกจิตดวงนี้ไม่
 ตก เห็นสวรรค์ก็เห็นเฉย ๆ ไม่ขึ้น บำเพ็ญเจ้าของอยู่ในนี้ นรกก็ไปเห็นแต่ไม่ลง เข้าใจ
 ไหม เป็นนักรู้ ภาวนาให้รู้อาการของจิต เมื่อรอบแล้วก็ตรงแนวเลย เข้าใจนะ (แล้วเขา
 ขอให้หลวงตาอยู่กับลูกหลานไปนาน ๆ เจ้าคะ) จะอยู่ไปจนสุดลมหายใจจะว่าไง ทุกคน
 นี้สู้อุตมหายใจทุกคน ไม่ใช่สักแต่คนเดียวสำหรับหลวงตาบัว นักสู้อด้วยกันทุกคน.

สิ่งก่อสร้างของเราที่ช่วยเหลือโลกมันทั่วประเทศ ไม่มีภาคไหนที่เราไม่ได้ช่วย
 ทุกภาคเลยทั้งใกล้ทั้งไกล ที่ไหน ๆ ไปหมด ความจำเป็นอยู่ที่ไหนลงกันด้วยเหตุผลแล้ว
 เอาเลย ๆ ที่นราธิวาสก็มี ช่วยหมดเลย พอพูดเรื่องนี้ที่ไปนราธิวาส จะเป็นการยกยอ

หรือไม่ยกยอ แต่เอาความจริงมาพูดเวลามาสัมผัส มันบันดาลอะไรก็ไม่รู้ผมก็อัศจรรย์ เหมือนกัน ธรรมดาผมมอบภาระให้ลูกสาวใส่บาตรพระทุกวัน ๆ เอาขันข้าวไปตั้งไว้ นั่นแล้วก็ใส่บาตรพระทุกวัน ๆ ค่ะวันนี้ฉันอยากใส่บาตรเป็นกำลัง ไม่ได้ใส่ไม่ได้ เลยมาบอก ลูก ลูกสาวใส่บาตรเป็นประจำเพราะมอบภาระให้แล้ว

วันนี้บอกลูก พ่อจะมาใส่บาตรด้วยนะวันนี้ พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลัง ไม่ทราบเป็นยังไงพ่อแต่เกิดมาพึ่งมาเจอเอาคืนนี้ละ มันนอนไม่หลับมันอยากใส่บาตร ที่แกพูด มันน่าฟังนะ พอมาพูดแล้วน้ำตาร่วง โอ๊ย ผมไปหาท่านอาจารย์ไม่รู้กี่ครั้ง แกเล่าเรื่องให้ฟัง อยู่หนองคายก็มา มานี้ก็รถเข้าไม่ได้ ถ้าหน้าแล้งมันก็มีแต่ทราย แต่ก่อนไม่มีถนน ถ้าหน้าฝนก็มีแต่น้ำ มาที่ไรเข้าไม่ได้ จากนี้ถูกย้ายไปทางอุบล แล้วละที่นี้หมดละ วาสนา คราวนี้ฟ้าตกลงมานราธิวาส หมดเลยวาสนาเราจะไม่ได้พบท่านอาจารย์ หลายครั้งหลายหน จากหนองคายก็ไปอุบล จากอุบลก็ฟ้าตกลงนราธิวาสเลย แล้วอยู่ ๆ เรียกว่ามาเจอเอาได้ละ

ที่นี้ตอนมาเจอนี้มีแปลกอยู่นะ มันอยากใส่บาตรเป็นกำลัง มาสั่งลูกสาว วันนี้ พ่อจะมาใส่บาตรด้วยนะลูก รอพ่อวันนี้พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลังไม่ทราบเป็นยังไง มาพอดีเราพักอยู่วัดประชาภิรมย์ คือตอนเช้าเขานิมนต์ไปในงานทางราชการ กระทรวงมหาดไทย พอไปแล้วเราไปพักอยู่วัดประชาภิรมย์ ตอนเช้าพวกคณะครูเขาจัดสำหรับ ๆ มา ทุกองค์ที่เขานิมนต์มาเขาติดเบอร์ไว้ เบอร์วัดชื่อว่าจัน อยู่จังหวัดนั้น ๆ มีชื่อไปหมด เราก็ก็นั่นละ ตอนเช้าเขายกสำหรับมาเราไม่เอาสำหรับ เราไปบิณฑบาต

ที่นี้พ่อมาเห็น นี้ลูก ๆ ดูซินะลูก ดูพระองค์นี้ทำไมเดินบิณฑบาตมา แหม ความสำรวมระวังสง่างามมากนะลูก ดูนะลูก ไม่ใช่พระแถวนี้ละลูก พระองค์นี้แปลกเหลือเกิน กระซิบลูกตลอดจนกระทั่งเรามาถึงนั่นนะ นี้ดูซิลูก เวลาท่านเดินมานี้สง่างามมาก จะว่ายอภัยก็พูดตามความจริง แกพูดแล้วน้ำตาร่วงนะ แกว่าหมดหวังแล้วจะไม่พบเรา แกมุ่งไปหาเราตั้งแต่แกอยู่หนองคายมาไม่ได้ ไปอุบล โอ๊ย หมดแล้ว ที่นี้ฟ้าตกลงนราธิวาสหมดแล้ว แล้วมาเจอเอาจนได้ พูดน้ำตาร่วงเลยนะ

จากนั้นแกเฝ้าทั้งวันเลย สมแกอยากพบนะ แกเป็นหัวหน้า ต.ม.ตรวจคนเข้าเมือง แกมอบภาระให้ลูกน้องหมด แกบอกว่าวันนี้อย่ามาสนใจกับเรานะ เราจะไปกับท่านอาจารย์ ไปทั้งวันเอารถบริการตลอด บอกให้ไปทำงาน ไม่ไป ผมปรารถนาอยากจะทำท่านอาจารย์มานี้ก็ปีก็เดือนไม่ได้พบ คราวนี้พบแล้วให้สมหวัง ไปไหนไปหมดเลยนะพาเราไป ที่นี้พ่อเราบิณฑบาตมาแล้วก็กระซิบให้ลูกดู ดูซิลูกดูพระองค์นี้ บิณฑบาต ดูทำสำรวมระวังสง่างามมาก กระซิบลูก ๆ พอใกล้เข้ามา ๆ นิมนต์เราเข้าไปรับบาตร

พอรับบาตรตักทัพพีใหญ่ใส่ตุ่มเลยๆ เราก็ถอย เตี้ยวๆ อันนี้ก่อน ใส่ฟาดถึง ๓-๔ ทัพพี เลยยกหมด ใส่หมดเลยนะ ทีแรก ๑ ทัพพี ๒ ทัพพีมันไม่ถึงใจ ฟาดลงเอา ชั้นนั้นใส่ทั้งชั้น โอ๊ย มันจะไปทีไหนได้ที่อื่นที่จะไปบิณฑบาตกับเขามืออยู่ ไปก็ไปเถอะไม่เป็นไรผมจะตามไปด้วย แกเอาเครื่องของแกไปด้วย ไปเขาก็ใส่บาตรทีไหน ชัดมานี้ เต็มกะละมังมา เข้าไปนุ่งเลย วันนั้นเฝ้าเราทั้งวันเลย แกว่าแกหมดหวังแล้ว ทำไมมาเจอเอาแกว้างนี้ ทีนี้เวลาจะออกจากวัด นี่ละเราได้เห็นผู้ชายร้องไห้ นะ แหม นำสงสารมาก พอมาเขาใส่บาตร เขามาถวายทานตั้งมากมายก่ายกอง เราก็ไปมาแล้วก็ถาม วัดนี้มีกี่คณะเราถาม มีเท่านั้นคณะๆ คณะหนึ่งมีจำนวนมากน้อยเพียงไร เราจะให้เขาจัดอันนี้ถวายพระทั้งหมดเลย

พอไปถามแล้วว่ามีเท่านั้นคณะเท่านั้นคณะ คณะมากน้อยเพียงไรให้จัดของตามคณะ เราจะแจกไปหมด บอกเราไม่เอา อันนี้อันหนึ่งนะ ร้องให้อีกละ โอ้โฮ ไม่เคยเห็นพระอย่างนี้ร้องไห้ เวลาเราก้าวขึ้นรถนั่งรถแล้วแกก็ร้องไห้อยู่นั่นนะ ชื่อวีระ เป็นพันโท แกเป็นหัวหน้า ต.ม. ตั้งแต่นั้นมาไม่ได้พบกันอีกเลยจนกระทั่งปานนี้ แยกย้ายเข้ามากรุงเทพแล้ว คงเกษียณไปแล้วละ มันขบขันที่ว่ากระซิบลูกให้ดู พระองค์นี้ไม่ใช่พระแถวนี้ละลูก ดูทำสำรวมระวิงสง่าผ่าเผยเหลือเกิน

มาแล้วยังกระซิบลูกดู นี่ละพ่ออยากใส่บาตรเมื่อคืนเต็มกำลังคงเป็นองค์นี้ละ มันบันดลบันดาลอะไรไม่รู้นะ บอกว่าพ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลัง แต่ก่อนมอบให้ลูกสาวแล้วก็ป็นอันว่าแล้วเลยๆ เขาไม่ใส่บาตร แต่วันนั้นบอกลูกเลย พ่ออยากใส่บาตรจึงได้มาใส่ สุดท้ายใส่หมดเลย เลยเป็นรถคันหนึ่งเลยมา ไปถึงวัดแจกทั่ววัดเลย เป็นอย่างนั้น เวลาจะมาพระมีเท่าไรๆ ของเขามาบริจาคทานมากมายนะ นับคณะมาให้แยกของๆๆ เสร็จแล้วไปคณะนั้นๆ หมดเรา เอา ท่านไม่เอาหรือ ไม่เอา ได้แล้ว ได้อะไรได้บุญ เวลาเราจะขึ้นรถมานี้ร้องไห้ นะ เห็นผู้ชายร้องไห้คนนั้น พันโทวีระ นี่ละไปนราธิวาสคราวนี้ก็ไปเห็นของแปลกๆ อยู่ จบละนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ